

kucí tou postižena jediné jeho majetnost. Nižádným způsobem nepřisluší však žalobkyni právo, brániti tomu, by žalovaná, používajíc tohoto jí čl. 126 obch. zák. zaručeného práva, nedomáhala se za účelem svého uspokojení rozloučení společnosti a její likvidace, jež v nutném důsledku toho nastane, a teprve při této likvidaci, která nemusí záležeti v naprostém výprodeji společenské podstaty, nadejde pro žalobkyni vhodná příležitost, by si na základě tvrzené společenské smlouvy ochránila své zájmy a nároky na společnou majetkovou podstatu, jak se o to zcela nevhodným způsobem pokouší nyní žalobou podle § 37 ex. ř.

Čís. 8492.

Při posuzování nároku nemanželského dítěte, narozeného v Německu z německé státní příslušnice bydlící trvale v Německu, proti otci tuzemci jest použití v tuzemsku i v otázce výměry výživného buď práva německého nebo práva tuzemského podle toho, které jest výhodnějším pro nemanželského otce. Jest pro nemanželského otce příznivější výměra podle § 1708 něm. obč. zák. či podle § 166 obč. zák.?

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 720/28.)

Žalobu nemanželského dítěte, bydlícího v Německu, jež porodila v Německu německá státní příslušnice, bydlící trvale v Německu, proti tuzemci o uznání otcovství a o placení výživného, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal žalovaného nemanželským otcem žalobkyně a odsoudil ho, by platil na výživu žalobkyně do šestého roku dítěte měsíčními 150 Kč, do desátého roku dítěte měsíčními 190 Kč a od té doby až do schopnosti dítěte k samostatné výživě měsíčními 220 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, pokud napadlo výrok odvolacího soudu, jímž žalovaný byl uznán za nemanželského otce žalobkyně, vyhověl mu však, pokud napadlo výrok odvolacího soudu o výměře výživného, zrušil v tomto směru napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 9. prosince 1927, č. j. Rv I 1850/27, uveřejněném pod čís. 7601 sb. n. s., vyslovil a podrobně odůvodnil právní názor, že nárok na uznání nemanželského otcovství a na placení výživného, vznesený proti tuzemci dítětem zrozeným v Německu z matky, která jest německou státní příslušnicí a bydlí trvale v Německu, kde také souložila se žalovaným, jest posuzovati podle práva platného v Německu. O takový případ jde i v souzeném sporu a odvolací soud, opíraje se o řečené rozhodnutí, posuzoval věc podle německého práva. I dovolatel uznává to za správné a opírá dovolání, zvláště pokud se

týče výměry výživného, právě o předpisy německého občanského zákona. Dovolací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s. není podstatně, pokud se opírá o to, že věc nebyla po právní stránce posouzena správně v otázce otcovství žalovaného. Odvolací soud zjistil, že žalovaný tělesně obcoval s matkou žalujícího dítěte v kritické době, naznačené v § 1717 druhý odstavec něm. obč. zák., totiž v době od 181 dne až do 302 dne před porodem dítěte, zjištěný den soulože spadá také do kritické doby stanovené v § 163 obč. zák. a byl proto žalovaný právem uznán za nemanželského otce. V té příčině nelze napadenému rozsudku po právní stránce nic vytýkati, dovolání jest co do zjištění otcovství bezdůvodné a nemohlo mu býti vyhověno. Jinak má se věc, pokud jde o výměru výživného. Dovolání nelze odepřít oprávněnost, pokud s hlediska dovolacích důvodů podle § 503 č. 2 a 4 c. ř. s. namítá, že odvolací soud nezjistil, jaké životní postavení má nemanželská matka (§ 1708 něm. obč. zák.), a že neposoudil věc správně po stránce právní v otázce, na jakém podkladu jest vyměřiti výživné. V řečeném rozhodnutí nejvyššího soudu č. 7601 sb. n. s. bylo vyloženo, že až do uzákonění vlastní kolisní normy dlužno ve styku s Německem právem odvety podle § 33 obč. zák. užívati kolisní normy čl. 21 uvoz. zák. k něm. obč. zák., a že proto poměr německého nemanželského dítěte k otci tuzemci jest sice posuzovati podle práva německého, ale že nemohou otcí býti uloženy větší povinnosti, než je připouštějí československé zákony. Z toho plyne, že při posuzování právního nároku německého nemanželského dítěte proti otci tuzemci dlužno použití ve zdejší státě i při vyměřování výživného buď zákonů německých nebo zákonů zdejších, podle toho, které jsou výhodnější pro nemanželského otce. Otázku, které právo je žalovanému příznivější v otázce výměry výživného, lze řešiti spolehlivě teprve, budou-li vyšetřeny a zjištěny jak podklady pro výměru výživného podle § 166 obč. zák., to jest podle jmění otcova, tak i podklady pro výměru výživného podle § 1708 něm. obč. zák., který se od zdejšího práva liší zejména tím, že klade důraz jedině na životní postavení matky, kdežto majetkové a výdělkové poměry nemanželského otce nepřicházejí podle německého práva v úvahu. Německý občanský zákon rozeznává v § 1708 jednak pravidelné, jednak mimořádné nároky vyživovací. V prvním odstavci § 1708 jest upraven pravidelný vyživovací nárok v ten způsob, že otec nemanželského dítěte jest povinen, poskytovat dítěti do ukončení 16. roku věku výživu, odpovídající životnímu postavení matky, výživa zahrnuje všechnu životní potřebu, jakož i náklady vychování a předběžného vzdělání k nějakému povolání. V druhém odstavci § 1708 jest o mimořádném nároku vyživovacím ustanoveno, že, je-li dítě při ukončení 16. roku věku pro tělesné nebo duševní nedostatky neschopno samo se vyživovati, má tu otec i po této době poskytovat výživu, ale že tu platí předpis § 1603 prvý odstavec, podle něhož není výživou povinen, kdo — hledíc k jeho jinakým závazkům — není s to, by bez ohrožení vlastní, stavu přiměřené výživy poskytoval výživné. Odvolací soud neřešil vůbec otázku, zda by bylo žalovanému příznivější, kdyby se vyměřilo výživné podle německého práva, ba nezjednal

si ani potřebný skutkový podklad pro to, spokojiv se povšechným, nijak neodůvodněným obratem, že určené výživné jest přiměřené jak výdělkovým a rodinným poměrům žalovaného, tak i postavení matky dítěte ve smyslu § 1708 něm. obč. zák. Podklady pro určení výživného podle § 166 obč. zák. byly sice odvolacím soudem zjištěny, ale to nestačí, protože životní postavení matky dítěte nebylo ve sporu vůbec zjišťováno, zejména nebyly vyšetřeny ani její majetkové a výdělkové poměry, které mají pro posouzení životního postavení podstatný význam. Kromě toho padá na váhu též rozdíl mezi ustanovením § 166 obč. zák. a § 1708 něm. obč. zák., pokud se týče doby trvání a podmínek vyživovací povinnosti otcovy při ukončení 16. roku věku dítěte. Napadený rozsudek přisoudil totiž žalujícímu dítěti od 10. roku měsíční výživné až do schopnosti dítěte k samostatné výživě, tedy bez omezení věku. Po této stránce jest nepochybné, že německé právo jest žalovanému potud příznivější, že mu lze při ukončení 16. roku dítěte uložit vyživovací povinnost jen za zvláštních podmínek § 1708 druhý odstavec něm. obč. zák., tedy nikoliv bezpodmínečně až do schopnosti dítěte k samostatné výživě, a že zároveň platí omezující předpis § 1603 první odstavec něm. obč. zák. Dovolání vytýká tudíž důvodně, že v otázce výměry výživného nebyla věc odvolacím soudem posouzena správně po stránce právní a že odvolací řízení zůstalo v naznačených bodech kusým.

Čís. 8493.

V exekučním řízení může vznést rekurs jen strana (§§ 515 a 520 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), t. j. v širším smyslu jen účastník dotčený napadeným usnesením. Práva věřitele, přistouplivšího k právoplatně zahájenému, později opět zrušenému dražebnímu řízení nejsou dotčena zamítnutím napotomního návrhu jiného věřitele na povolení exekuce vnučenou dražbou téže nemovitosti.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, R II 352/28.)

Soud první stolice povolil okresní nemocenské pojišťovně exekuci vnučenou dražbou nemovitosti, již nabyt dlužník v pozemkové reformě. Rekursní soud k rekursu Obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vymáhající věřitelky Josefy K-ové.

Důvody:

Rekurs může vznést toliko strana (§ 515 a 520 c. ř. s. a § 78 ex. ř.), t. j. v širším smyslu účastník dotčený (§ 66 ex. ř.), v exekučním řízení tedy zejména dlužník a vymáhající věřitel, jehož se usnesení týče. V projednávaném případě bylo usnesením ze dne 30. dubna 1928